

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2011 r. — L'Oréal przeciwko OHIM — United Global Media Group (MyBeauty)

(Sprawa T-240/11)

(2011/C 204/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i S. Abel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: United Global Media Group, Inc. (El Segundo, U.S.A.)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe wzory) wydanej w dniu 3 lutego 2011 r. w sprawie R 898/2010-1;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą; lub
- ewentualnie obciążenie United Global Media Group, Inc., w razie jej przystąpienia do sprawy przed Sądem w charakterze interwenienta, kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „MyBeauty TV” dla towarów z klas 3, 35 i 41 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6406755.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: United Global Media Group, Inc.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: United Global Media Group, Inc oparła swój sprzeciw na art. 8 ust. 4 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego twierdząc, że jest właścicielem wielu wcześniejszych niezarejestrowanych znaków towarowych, które są podobne do znaku towarowego skarżącej.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu. W odniesieniu do kosztów Wydział Sprzeciwów zaobserwował, że wnosząca sprzeciw, jako strona, która przegrała sprawę, powinna zazwyczaj pokryć koszty pełnomocnictwa poniesione przez skarżącą, lecz z uwagi na to, że skarżąca nie wyznaczyła pełnomocnika w rozumieniu art. 93 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, nie poniosła ona takich kosztów.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania i obciążenie skarżącej kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą sprzeciw.

Podniesione zarzuty: Skarżąca utrzymuje, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ narusza ona art. 85 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 207/2009. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca w postępowaniu w sprawie sprzeciwu powinna pokryć poniesione przez stronę wygrywającą

koszty istotne dla postępowania. Artykuł 85 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego nie ogranicza tego obowiązku do kosztów poniesionych z tytułu udzielenia pełnomocnictwa zawodowemu pełnomocnikowi w rozumieniu art. 93 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Zasada 94 rozporządzenia wykonującego rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego również nie zawiera przepisu, zgodnie z którym jedynie koszty zawodowego pełnomocnictwa mogą podlegać zwrotowi. Zasada 94 ustanawia raczej „górną granicę” kosztów podlegających zwrotowi w przypadku, gdy zawodowy pełnomocnik działał w imieniu strony wygrywającej. W zakresie, w jakim zasada 94 rozporządzenia wykonującego rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ma być interpretowana jako zabraniająca jakiegokolwiek zwrotu kosztów w takim przypadku, jaki ma miejsce w niniejszej sprawie, zasada ta jest całkowicie sprzeczna z art. 85 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, a zatem jest nieważna lub nie może być stosowana.

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2011 r. — Sanco przeciwko OHIM — Marsalman (Przedstawienie kurczaka)

(Sprawa T-249/11)

(2011/C 204/49)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sanco, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Segura Roda)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Marsalman, SL (Barcelona, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie wniesienia w terminie skargi na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie R 1073/2010-2 i w następstwie przeprowadzenia postępowania stwierdzenie nieważności tej decyzji i dokonanie odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 6 675 383 dla wszystkich klas, dla których wystąpiono o tę rejestrację, jak również obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Marsalman, SL

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy bez żadnych elementów słownych zawierający przedstawienie kurczaka umieszczonego w półkolu (zgłoszenie nr 6 675 383) dla towarów z klasy 29 i dla usług z klas 35 i 39.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Hiszpański znak towarowy bez żadnych elementów słownych zawierający przedstawienie kurczaka umieszczonego w owalu (nr 2 727 182), zarejestrowany dla towarów z klas 29 i 31

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie i interpretacja art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2011 r. — Ezz i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-256/11)

(2011/C 204/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ahmed Abdelaziz Ezz (Giza, Egipt), Abła Mohammed Fawzi Ali Ahmed (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (Giza, Egipt) (przedstawiciele: M. Lester, Barrister, i J. Binns, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 63) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 4), w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do skarżących.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący żądają w swojej skardze, zgodnie z art. 263 TFEU, stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie, w zakresie, w jakim znajdują one zastosowanie do skarżących.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) W zarzucie pierwszym skarżący podnoszą, że kryterium przyjęcia środków ograniczających przeciwko skarżącym, określone w art. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB i w art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011, nie zostało spełnione. Ponadto twierdzą, że przywołane przez pozwaną podstawy jako uzasadnienie wydania środków ograniczających przeciwko skarżącym są całkowicie niejasne, niewłaściwe, niepoparte dowodami, nieuzasadnione i niewystarczające do uzasadnienia stosowania takich środków.
- 2) W zarzucie drugim skarżący utrzymują, że pozwana naruszyła prawo skarżących do obrony oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ:

— środki ograniczające nie przewidują procedury informowania skarżących o dowodach, na których opierała się decyzja o zamrożeniu ich aktywów, umożliwiającej im skuteczne przedstawienie uwag na temat tych dowodów;

— uzasadnienie przedstawione w zaskarżonych aktach zawiera ogólne i niejasne twierdzenia bez poparcia na temat postępowań sądowych; oraz

— pozwana nie przedstawiła wystarczających informacji umożliwiających skarżącym skuteczne przedstawienie ich stanowiska, co nie pozwala Sądowi ocenić czy decyzja i ocena Rady były zasadny i oparte na przekonujących dowodach.

3) W zarzucie trzecim skarżący twierdzą, że pozwana nie przedstawiła im wystarczającego uzasadnienia wpisania ich do zaskarżonych aktów, z naruszeniem obowiązku jasnego przedstawienia rzeczywistych i konkretnych powodów uzasadniających jej decyzję, w tym konkretnych powodów indywidualnych, które skłoniły ją do uznania, że skarżący byli odpowiedzialni za sprzeniewierzenie egipskich funduszy państwowych.

4) W zarzucie drugim skarżący podnoszą, że pozwana bezzasadnie i nieproporcjonalnie naruszyła prawo własności skarżących oraz ich dobre imię, ponieważ:

— środki w postaci zamrożenia aktywów mają znaczący i długoterminowy wpływ na ich prawa podstawowe;

— są nieuzasadnione w zakresie ich stosowania do skarżących; oraz

— pozwana nie wykazała, że całkowite zamrożenie aktywów jest najmniej dolegliwym środkiem zapewnienia takiego celu, ani że bardzo poważna szkoda wyrządzona skarżącym jest uzasadniona i proporcjonalna

5) W zarzucie piątym skarżący utrzymują, że ich wpisanie przez Radę na listę osób, przeciwko którym stosować się będą środki ograniczające opiera się na oczywistym błędzie w ocenie.

Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2011 r. — Van Bennekom przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-206/96) ⁽¹⁾

(2011/C 204/51)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 z 8.3.1997.